

Sarah Ladd

De gouvernante van Penwythe Hall

Vertaald door Hilke Makkink

KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

PROLOOG

Winter 1808

Cornwall, Zuidwest-Engeland

Een bijtende vlaag Cornische wind liet Cordelia Greythornes inktzwarte reiscap opbollen. Met een hand probeerde ze de kap op haar hoofd te houden, waardoor haar grip op haar valies verslapte en de zware tas op de met sneeuw bedekte grond plofte.

Door een waas van tranen keek Delia naar de tas en de brandende pijn in haar longen herinnerde haar eraan te blijven ademen.

Met uitzondering van haar koffer, die al op het rijtuig geladen was, bevonden al haar bezittingen – alles wat ze nog overhad in haar kleine, miserabele wereldje – zich in deze versleten stoffen reistas. Ze had hem gepakt en opnieuw gepakt, alsof het een kostbare schat betrof. En nu lag de tas doorweekt op de onef-fen kasseien, terwijl zich al een laagje donzige sneeuwvlokken vormde op het houten handvat, bijna blauw lijkend in het ijle ochtendlicht.

De uitzonderlijke sneeuw zou geen lang leven beschoren zijn. Uiteindelijk zou vanaf zee warme lucht toestromen, waardoor elk beetje ijs op het ruige landschap zou smelten. Vreemd dat het weer juist op haar laatste ochtend hier zo onstuimig was, alsof zelfs de heide haar probeerde te verjagen.

Een nieuwe traan vormde zich en terwijl ze zich bukte om haar tas op te pakken verscheen de koetsier naast haar, de cape van zijn overjas wapperend in de straffe wind, zijn ruige grijze haar alle kanten op waaiend. ‘Staat u mij toe?’

Delia draaide zich zo dat hij er niet bij kon. ‘Nee, dank u wel.’ Snel pakte ze de doorweekte tas op en drukte hem tegen zich aan. ‘Deze houd ik bij me.’

De koetsier liep terug naar het rijtuig en ging weer op zijn plek zitten.

Ze wist dat ze de gretigheid van de koetsier om te vertrekken, om weg te komen van Greythorne House, zou moeten delen. Aan haar leven binnen deze oude muren was met de dood van haar echtgenoot een eind gekomen. Hier was niets meer voor haar, maar toch voelden haar gelaarsde voeten zwaar en weigerde haar broze hart om definitief afscheid te nemen.

Ze wierp nog een laatste blik op de stijlvolle gevel van het huis. Eeuwenlang stond het daar al, trots en majestueus, op de rotsen met uitzicht over het Engelse Kanaal, zoals het er ongetwijfeld nog eeuwenlang zou blijven staan. De grandioze combinatie van steen en staal had haar drie jaar eerder tijdens haar komst hiernaartoe in vervoering gebracht, maar nu stond het harteloze huis er donker als de nacht bij, even ontoegeeflijk als de uitgestrekte heide erachter.

Vanuit haar ooghoek meende ze iets te zien bewegen. Delia draaide zich om en zag Ada Greythorne, haar schoonmoeder, bij de voordeur staan, haar smalle kin geheven en haar houding kaarsrecht. Geen cape of sjaal om haar smalle schouders. Ze stond daar enkel, stil en onbeschermd tegen de woeste elementen, van top tot teen gekleed in haar glanzend zwarte rouwgewaad, de fijne kartelrand raakte de natte stenen. Zelfs vanaf deze afstand kon ze de haat in de kille ogen van de vrouw zien.

Nog maar enkele weken geleden had die boosaardige blik Delia angst aangejaagd. Maar inmiddels had gevoelloosheid de angst verdreven en zich verankerd in haar ziel. Ze had alle hatelijke roddel en laster getrotseerd. Meer schade kon niet worden aangericht.

Delia wilde zich net weer omdraaien naar het rijtuig toen bijtende woorden haar deden stilstaan.

‘Je denkt zeker dat je gewonnen hebt.’

Delia keek over haar schouder. ‘Nee, Ada. Dat denk ik niet. Er valt niets te winnen.’

Ada’s blik boorde zich in die van Delia – uitdaging brandend in de bleke, lege diepte van haar ogen. De magere vrouw deed twee passen in Delia’s richting en sprak zacht. ‘Ik geef je nog één kans om je verraad deels goed te maken. Vertel me waar het is. Dat ben je aan de nagedachtenis van je man verplicht.’

Delia trok een wenkbrauw op, ze was het bekechten moe. ‘Ik heb geen idee waar u het over heeft.’

Ze liep verder in de richting van het rijtuig, maar binnen enkele tellen klonken er voetstappen op het pad achter haar en voordat Delia kon reageren, voelde ze hoe vingernagels zich scherp in haar bovenarm boorden, zelfs door haar cape heen.

Met een van pijn vertrokken gezicht draaide Delia zich om naar de moeder van haar overleden man.

Ada’s kaak trilde met elk woord dat ze siste en haar ogen waren samengeknepen. ‘Denk maar niet dat je vertrek ons – mij – zal laten vergeten wat je gedaan hebt. Mijn Robert heeft me de waarheid verteld vlak voordat hij zijn laatste adem uitblies – toen jij nergens te bekennen was. En je zult er niet aan ontkomen, zo zeker als de zon opkomt en ondergaat. Let op mijn woorden, op een dag zul je boeten voor wat je gedaan hebt. En wanneer je ook maar een greintje verstand bezit, laat je je nooit meer zien in Cornwall. Je hebt de Greythornes bedrogen en dat zal niemand vergeten.’

Op Delia’s voorhoofd vormde zich een dun laagje zweetdruppeltjes. Ze slikte eens moeizaam. Indien mogelijk had ze zichzelf verdedigd, maar haar wekenlange protesten en pogingen tot praten waren nutteloos gebleken. Ze rukte haar arm los en liep verder richting het rijtuig.

‘Ik zal dit nooit vergeten, Cordelia Greythorne.’ De geroepen woorden vlogen haar aan als een razend roofdier zijn prooi. ‘Ik hoop dat je nooit meer een rustig moment of gelukkige tijden zult kennen door wat je gedaan hebt.’

Met Delia’s volgende stap baande een traan zich een weg

over haar wang. Ze weigerde de hulp van de koetsier bij het instappen en zodra ze zat trok ze het portier dicht en drukte haar rug tegen de getufte bank.

Ze had de vreselijke beschuldigingen nu al zo vaak gehoord dat ze ze bijna was gaan geloven. Maar ze zou de waarheid – de gruwelijke, wrange waarheid – altijd aan haar kant hebben, ook al geloofde verder niemand het.

Delia sloot haar ogen terwijl het rijtuig rammelend wegreed.

Ze zou niet omkijken. Ze wilde zich haar thuis herinneren zoals het geweest was, niet zo onheilspellend en naar als het nu was.

Opnieuw viel er een traan.

O, wat had ze graag gewild dat het anders geëindigd was, maar de doden waren begraven en haar gebroken hart kon niet nog meer verdragen.

1

Easten Park, Yorkshire, 1811

De dood. Hij leek haar te achtervolgen, iedereen om haar heen te treffen.

Tijdens de drie korte jaren sinds Delia's aanstelling als gouvernante op Easten Park was de dood, die onwelkome gast, al veel te vaak langsgeslagen. Slechts enkele maanden nadat ze op het landgoed gearriveerd was, was de moeder van de kinderen overleden. En op dit moment lag hun vader, Randall Trethewey, binnen deze zelfde muren te vechten voor zijn leven.

Een bliksemschicht flitste achter het onbedekte raam en verlichtte heel even met zijn zilveren gloed Sophy, haar jongste beschermeling, die naast haar lag te dommelen, haar hoofd op Delia's schoot. Er volgde een donderslag en Delia hield haar adem in toen het kind even bewoog, maar niet wakker werd. Langzaam ademde Delia uit. Voor nu leek het kleintje tenminste even rustig.

Delia wierp een blik op de mantelklok. Het was nog geen vier uur.

Het was een lange nacht geweest, beladen met die verstikkende angst die onzekerheid met zich meebrengt. Minuten strekten zich uit tot verschrikkelijke uren, totdat ten slotte de vermoeidheid het overnam en tijdelijke verlichting bood van de angst. Julia en Hannah, de oudere meisjes, sliepen op de divan en Johnny lag opgekruld op het kleed voor het dovende haardvuur. Alleen Liam, de oudste jongen, had toestemming gekregen om bij zijn vader te blijven.

De deur van de kinderkamer opende op een kier en Agnes, het kindermeisje, verscheen in de opening. Het normaal zo keurige haar van de slanke vrouw hing in kastanjebruine slierten langs haar smalle gezicht en de gloed van haar flakkerende kaars accentueerde de schaduwen onder haar ogen.

‘Is er nieuws?’ fluisterde Delia, terwijl het meisje binnenkwam.

Met een bezorgde blik in haar ogen knielde Agnes naast Delia. ‘t Is niet goed. Helemaal niet. Meneer Trethewey gaat dood. Dat is tenminste wat ze zeggen beneden. Zijn paard schrok ergens van en struikelde toen het over een bramenstruik in het oostelijke bos wilde springen. Het beest viel boven op meneer Trethewey en door het gewicht werd zijn long doorboord door zijn ribben. Hij kan nog ademen en een beetje fluisteren, maar bewegen lukt niet meer en het wordt elk uur erger. De dokter is er maar die zegt dat hij niets kan doen.’

Delia’s blik vertroebelde met onverwachte tranen en ze veegde Sophy’s zwarte haar uit haar gezichtje. ‘Die arme kinderen.’

Agnes kwam overeind en streek haar rok glad. ‘De kinderen zijn de reden dat ik gekomen ben. Meneer Trethewey wil jou en meneer Simon graag spreken.’

Delia fronste haar voorhoofd. ‘Waarom wil hij mij spreken?’

‘Ik vermoed dat hij het wil hebben over de kinderen en wat er gaat gebeuren als...’ Haar stem stierf weg en Delia voelde hoe een koude rilling over haar rug liep.

Stilte – en de aanhoudende angst – nam het weer over.

Agnes gaf haar een duwtje. ‘Ga nu maar. Ik blijf wel bij hen zitten. Meneer Steerhead wacht op je in meneer Tretheweys kamer. Hier, neem mijn kaars mee.’

Delia tilde Sophy van haar schoot, langzaam en voorzichtig, om haar niet wakker te maken, waarna ze de kandelaar aanpakte.

Enmaal buiten de kinderkamer werd Delia omhuld door koelere lucht, terwijl ze door de vertrouwde gang liep. Haar benen waren nog wat wiebelig, na zo lang stilgezeten te hebben. De gloed van de kaars reikte ver, veroorzaakte schaduwen op de geverfde muren en het dikke tapijt van de hal. Overdag leek

deze gang altijd breed en licht, maar nu, zo midden in de nacht, terwijl het licht van de bliksem door de hoge ramen flitste en de dood in de schaduwen bleef hangen, was de sfeer somberder.

Delia liep langs haar eigen slaapkamer terwijl ze in de richting van de hoofdtrap liep en de houten treden afdaalde, hun gekraak klonk luid in de stilte van de nacht. Aangekomen op de overloop van de eerste verdieping aarzelde ze even. Gedempte stemmen en een onheilspellend schijnsel kwamen haar tegemoet door de kier in de deur aan de linkerkant. De laatste keer dat ze bij een sterfbed geroepen was, was ze te laat geweest om definitief afscheid te nemen. Zou dat nu weer het geval zijn?

Krampachtig vermande ze zichzelf en stapte de kamer van meneer binnen.

Eenmaal over de drempel was de lucht ijl en ze bracht een hand naar haar neus, vechtend tegen de neiging om hem op te trekken tegen de indringende stank in de kamer. Het vuur in de haard woedde, springend en knallend. Door de zware fluwelen gordijnen voor de ramen aan de oostkant konden de hitte en de geur van rook en zweet nergens naartoe. Vanachter de gordijnen rondom het bed klonk een vreemd, raspnd geluid, als de buitenaardse kreten in een nachtmerrie.

De ziekenkamer bruiste van activiteit. De priester, de dokter en meneer Tretheweys advocaat zaten allemaal bij elkaar bij het bed, hun hoofden gebogen in een fluistergesprek.

Ze liep wat verder de kamer in en liet haar blik naar links gaan. De veertienjarige Liam en zijn leraar, meneer Hugh Simon, zaten in de schaduw op een getuft bankje tegenover de mannen. De jongen zat bewegingloos met hangende schouders, ellebogen op zijn knieën, zijn blik strak op het tapijt gericht.

Meneer Simon, haar enige gelijke op Easten Park en de enige persoon ook die ze vriend durfde te noemen, was de eerste die haar komst opmerkte. Hij knikte even en richtte zich toen in zijn volle lengte op. Hij liep naar haar toe, zijn ogen glimmend in het kaarslicht en zijn wenkbrauwen vertrouwd samengetrokken.

Vaak dacht ze hem zo goed te kennen dat ze aan zijn

gezichtsuitdrukking kon zien wat hij dacht. Misschien dat het kwam door het late uur, of de ernst van de situatie, maar zijn gezicht verraadde niets. Een lok zwart haar viel over zijn voorhoofd en zijn brede kaak werd bedekt door een ongewoon stoppelbaardje.

Niet in staat om te wachten totdat hij iets zou zeggen, zette ze haar kaars op een tafeltje en boog zich naar hem toe, haar vingers wriemelden onrustig. ‘Hoe is het met Liam?’

‘Hij heeft zich al in geen uren meer bewogen.’ Meneer Simon wierp een blik op Liam, voordat hij zijn armen voor zijn brede borstkas over elkaar sloeg. ‘Hij heeft niets gegeten, geen woord gezegd. Hij zit daar alleen maar.’

‘Misschien moeten we erop staan dat hij naar zijn kamer gaat om wat te rusten.’

Meneer Simon haalde zijn schouders op. ‘Liam is geen kind meer. Hij vindt dat hij hier moet zijn en ik heb niet het recht om hem iets anders te vertellen.’

Het liefst had Delia geprotesteerd, maar wat kon ze hier tegen inbrengen? Dit zou zomaar eens Liams laatste dag met zijn vader kunnen zijn. Haar hart vulde zich met moederlijke genegenheid, terwijl haar blik zich weer op de jongen richtte, en ze hield haar hart vast voor wat de nieuwe dag zou brengen.

Het groepje mannen bij het bed ging uiteen en meneer Steerhead, meneer Tretheweys advocaat en vriend, kwam op hen af. Delia staarde de oudere man aan toen die dichterbij kwam en het kaarslicht zijn gelaatstrekken verlichtte.

Edwin Steerhead was een zelfverzekerde man – altijd even keurig gekleed en zeer gedisciplineerd. Maar zijn dunne haar was verwilderd nu en hing alle kanten op. Hij droeg geen jas en zijn klamme linnen mouwen waren tot aan zijn ellebogen opgerold. Witte stoppels bedekten zijn slappe wangen en zijn normaal zo gezonde teint was bijna even bleek als de crèmekleurige zijde van zijn geborduurde vest.

‘Bereid uzelf voor, mevrouw Greythorne,’ fluisterde meneer Steerhead, terwijl hij zich naar haar toeboog, zijn staalgrijze ogen

bloeddoorlopen en zijn stinkende adem heet in haar gezicht. ‘Hij gaat het niet halen. Hij is zwak, zoals u zult zien, maar hij wilde u beiden spreken, tegelijk, over de kinderen. Hij heeft zijn testament veranderd en een nieuwe voogd toegewezen. In plaats van mevrouw Tretheweys zuster in Londen zullen de kinderen nu naar meneer Tretheweys broer Jac gaan, in Cornwall. Zoals u weet komt dit allemaal nogal plotseling. En onverwacht. Maar hij is nog helemaal bij zinnen, dat lijdt geen twijfel, en hij is zeer vastberaden.’

Delia’s hart bonkte toen Liam even opkeek om te luisteren naar de woorden van meneer Steerhead. Ze voelde een brandend verlangen om hem te beschermen. ‘Misschien moet Liam dit allemaal niet horen. Nog niet. Er zijn vast -’

‘Binnenkort zal de jonge William hoofd van zijn familie zijn,’ snauwde meneer Steerhead direct met een onverstoorbare blik. ‘Het heeft geen enkele zin om de waarheid te verdoezelen.’

Delia perste haar lippen op elkaar en maakte haar blik los van het lijkbleke gezicht van de jongen.

‘Zoals ik al zei, staat Trethewey erop dat jullie de kinderen samen naar Cornwall begeleiden. Het is zijn wens dat jullie aanblijven als hun opvoeders en daar heeft hij de fondsen ook op aangepast.’ Meneer Steerhead deed een stap opzij, zodat ze naar het hemelbed konden lopen.

Delia had zich niet gerealiseerd dat ze al die tijd haar adem ingehouden had, totdat haar nek plotseling helemaal nat van het zweet was en er zwarte vlekjes voor haar ogen dansten. Met aarzelende stapjes liep ze naar het bed en raapte al haar moed bij elkaar om meneer Tretheweys gezicht te bekijken. De vorige ochtend was ze hem nog tegengekomen, toen hij zich klaargemaakt had om op jacht te gaan. Zijn helderblauwe ogen hadden gestraald, zijn ronde gezicht was blozend en opgewekt geweest, alles had zijn gebruikelijke joviale karakter uitgestraald. Maar nu leken zijn gesloten ogen ingevallen en zijn inktzwarte haar lag door het zweet tegen zijn bleke voorhoofd aan geplakt.

Tranen brandden in haar ogen, terwijl zijn borstkas schokte

en trilde bij elke moeizame ademhaling.

Meneer Steerhead drong zich langs hen heen en legde een hand op meneer Tretheweys onderarm. ‘De gouvernante is er. En de leraar.’

Meneer Tretheweys ogen gingen even open en werden groot toen hij haar zag. ‘De kinderen,’ hijgde hij. ‘Wanneer ik er niet meer ben, gaan ze naar Cornwall. Penwythe Hall. Ze kennen er niemand. Ze hebben u nodig. Laat hen niet alleen.’

Ze hebben u nodig.

De woorden raakten haar. De wanhoop in zijn stem bracht haar van haar stuk. Ze wierp een blik op meneer Simon. Zijn stoïcijnse gezicht bleef onveranderd. Ze slikte eens en keek toen weer naar de stervende man.

Hij haalde diep adem en greep toen, met een plotselinge energie, met zijn klamme hand die van haar. ‘U moet met ze meegaan. Ze beschermen. Beloof het!’

De aanraking deed haar opspringen. Met elke ademhaling kneep hij harder in haar hand. Haar keel was volledig droog. ‘Natuurlijk doen we dat, meneer Trethewey. Natuurlijk,’ kraste ze.

Hij opende zijn mond om nog iets te zeggen, maar in plaats van woorden deed een droge hoestaanval zijn lichaam schokken. Hij liet haar hand los en al gauw volgde het vreselijke geluid van een man die stikkend naar adem hapte.

Iemand pakte haar bij haar elleboog en trok haar naar achteren. De dokter stapte naar voren, waarbij hij haar tegen meneer Simon aan duwde.

De mannen achter haar fluisterden. Links van haar slaakte Liam een kreet en plotseling bruiste de kamer weer van de activiteit. Mensen renden alle kanten op en toch leek de tijd voor Delia steeds langzamer te gaan. Zelfs toen meneer Simon haar de kamer uit leidde, kon ze haar blik maar nauwelijks losmaken van het tafereel dat zich voor haar ogen ontvouwde – van een man die vecht voor zijn leven, terwijl zijn verwondingen vastbesloten zijn het van hem af te nemen.

2

Penwythe Hall, Cornwall

Richard Colliver pakte een roze appelbloesem tussen zijn dikke vingers en plukte die van de lange tak. Hij hield het kleine bloempje tegen zijn bolle neus, inhaleerde luidruchtig en liet de bloem toen op de grond vallen. ‘Dit is een gewaagde onderneming, Trethewey. Ik weet niet zo goed wat ik ervan moet denken.’

Jac Trethewey zette zijn vuisten in zijn heupen en tuurde naar boven, waar de felle middagzon door de wapperende blaadjes scheen. Overal om hem heen wuifden de vroegbloeiende appelbomen in de aprilwarmte, zich volledig onbewust van de sombere toon van het gesprek onder hun bladerdak. ‘Zodra het risico op vorst voorbij is, komt alles goed.’

‘Altijd even optimistisch, jij.’ Colliver schudde eens met zijn grijze hoofd en liep verder over het beschaduwde pad, met elke stap zwaar leunend op zijn sierlijk bewerkte houten wandelstok. ‘Appels. Onvoorspelbare krenge zijn het. Eén zware storm of een ziekte en het hele seizoen is mislukt. Financieel zou het jaren kosten om daar weer bovenop te komen.’

‘Dat geldt voor elk gewas.’ Jac vertraagde zijn pas, zodat hij naast de oudere man liep. ‘Bovendien bestaat deze boomgaard al jaren, nog voordat mijn oom overleed. Goed, hij is verwaarloosd, maar de basis is goed. Met aandacht en de juiste verzorging is er geen enkele reden om niet te kunnen floreren.’

‘En mag ik vragen wat er gebeurt wanneer dit masterplan van je mislukt? Wat gebeurt er dan met Penwythe Hall?’ Colliver

leek vastbesloten om een manco in Jacs plan te ontdekken. ‘Ik hoorde dat je de graanvelden al gerooid hebt om er boomgaarden van te maken. Riskant, vind ik, om zoveel moeite in slechts één bron van inkomsten te stoppen.’

Jac raakte de bloesem aan een nabij hangende tak aan en stopte even om de complexe bloemblaadjes te bestuderen, maar plukte hem niet. Onbewust spanden zijn schouderpijlen zich.

‘Ik ken je niet anders dan impulsief.’ Collivers schorre stem klonk onplezierig en hard naast het fluiten van de vogels in de vallei. ‘Als jongen was je al zo. Jij en je broer reden als wilden over de heide op die kleine dikke pony’s van jullie. Maar ik heb je nooit gezien als een gokker, die zijn bestaan en dat van talloze anderen zo makkelijk op het spel zet.’

Jac slikte het scherpe weerwoord in dat op het puntje van zijn tong lag.

Het converteren van zijn graanvelden was een zware beslissing geweest. Ja, een mislukking zou niet alleen hem maar ook zijn pachters ruïneren, die voor hun levensonderhoud allemaal van Penwythe afhankelijk waren. Het was zeker een gok, maar ondanks het risico moest hij Colliver de strategie van zijn inspanningen laten inzien – en zijn steun zien te krijgen.

Jac haalde zijn vingers door zijn dikke, krullende haar en veegde het uit zijn gezicht. ‘Verandering was nodig. Die grond was uitgeput. Bovendien hebben we nog andere middelen. Deze boomgaard is volwassen en zal veel fruit dragen. Net zoals de rest, op zijn tijd.’

‘Op zijn tijd?’ snoof Colliver, zijn borstelige wenkbrauwen afkeurend gefronst. ‘En hoelang gaat dat duren?’

Jac aarzelde, wetend dat zijn planning niet rooskleurig klonk. ‘Het zal minstens drie jaar duren voordat de nieuwste boomgaarden fruit zullen dragen, en vijf jaar totdat ze stabiel zijn. Maar vergeet niet dat er op het Penwythe-land al verschillende boomgaarden bestaan, allemaal in verschillende stadia van ontwikkeling.’

Colliver tikte met zijn wandelstok tegen een boomstam. ‘En

wat hoorde ik over een ciderpers? Ik was gisteren in de Harpe and Lute. De boeren daar hadden het over niets anders dan jouw nieuwe onderneming.'

Jac was het niet gewend om zichzelf te verantwoorden, maar als hij wilde dat Colliver mee zou gaan in zijn visie en dus zou investeren, dan moest hij open kaart spelen. Hij paste zich weer aan Collivers tempo aan, terwijl ze over het graspad tussen de rijen bomen door liepen. 'Ik wil van de graanschuur op de noordelijke wei een cidermolen maken. Ergens de komende weken arriveert er een granieten molensteen, samen met een pers, die op dit moment in Devon gemaakt wordt.'

Colliver klakte met zijn tong. 'Dat klinkt allemaal erg duur.' 'Is het ook, maar het is de investering waard.'

'De investering waard, hè?' Plotseling bleef Colliver staan. Hij pakte een zakdoek uit zijn linnen jas, tilde zijn hoge hoed op en veegde het zweet van zijn gerimpelde voorhoofd. Toen hij zich weer omdraaide naar Jac, was alle sarcasme uit zijn blik verdwenen en kneep hij even zijn lippen op elkaar, voordat hij sprak.

'Ik heb je aanbod om deze onderneming financieel te ondersteunen overwogen. Je bent een integere man, dat lijdt geen twijfel, en dus zal ik eerlijk zijn. Er gaan allerlei geruchten rond, Trethewey. Ik zie mezelf als iemand die boven al dat geroddel van bekrompen mannen staat, maar ik weet ook dat dergelijke praat niet genegeerd kan worden. En wat ik hoor is dat Penwythe in financiële moeilijkheden is en dat de problemen elke dag groter worden.'

Jac ging wat breder staan. De geruchten waren al ontstaan nog voordat zijn oom overleden was, en nu, vijf jaar later, kon hij zich enkel voorstellen wat Colliver allemaal gehoord had. Hij koos zijn woorden zorgvuldig. 'Ik zal niet ontkennen dat we nogal wat problemen hebben moeten overwinnen, maar juist daarom is het zo belangrijk om te veranderen. Ik kan niet anders.'

De zilte lucht vanaf zee naar het noorden streek door Collivers grijze haar en bracht de blaadjes aan hun takken tot leven, dansend en draaiend in de wind. 'Je oom was een geweldige

man, een van de beste mannen van Cornwall, durf ik wel te zeggen, maar hij had weinig oog voor de toekomst. Ik was dan ook niet verbaasd toen hij Penwythe aan jou naliet en niet aan Randall, absoluut niet verbaasd. Maar daarmee heeft hij jou wel met een enorme puinhoop opgezadeld.' Hij trok een borstelige wenkbrauw op en keek Jac aan. 'Hoe oud ben je nu? Dertig?'

Jac slikte. Hij vond de kant die dit gesprek op ging maar niks. 'Tweeëndertig.'

Een gegriinnik steeg op uit Collivers keel. 'Zo'n jonge vent nog. Met nog heel wat jaren voor de boeg, zo God het wil. Genoeg tijd dus voor risico's en gokken met resultaten.'

Jac voelde hoe zijn nek heet werd. Zijn kaak trilde. Hij voelde hoe hij in de verdediging schoot, zoals altijd wanneer het over dit onderwerp ging.

'Ik mag je, Trethewey. Ik heb je altijd al gemogen. Maar mijn tolerantie voor dergelijke ondernemingen is veel lager dan toen ik zo oud was als jij.'

Duizenden antwoorden schoten door Jacs hoofd, maar hij klemde zijn lippen op elkaar. Hij wilde Collivers goedkeuring. Nee, hij had zijn goedkeuring nodig.

Colliver zette zijn hoed terug en schikte de rand. 'En wat als je volgende zomer van gedachten verandert, wanneer de appelbomen te weinig dragen en je niet genoeg oogst hebt? Wat dan? Ik ben een beetje bang voor je impulsiviteit, zoals ik al zei. De groei van dingen kun je net zomin controleren als de hemel of de getijden van de zee. En als je plan mislukt? Want ik kan je zeggen dat ik heel wat goedbedoelde plannen in rook op heb zien gaan – en daarmee grote sommen geld.'

'De boomgaard en de plannen voor de ciderschuur zijn goed doordachte beslissingen. Het is echt een minder grote gok dan je denkt. Wij – Andrew en ik – hebben de cijfers meerdere keren doorgerekend. We hebben zelfs de hulp van een expert uit Devon ingeroepen. Penwythe zit in mijn bloed. Ik zou nooit iets doen om het in gevaar te brengen, noch het levensonderhoud van hen die ervan afhankelijk zijn.'

‘Dat mag dan wel zo zijn, maar ik kan alleen reageren op wat ik weet en wat ik met mijn eigen ogen kan zien, en op dit moment zie ik enkel rijen bomen zonder vruchten.’ Hij staaarde Jac enkele ogenblikken aan, waarna hij met een spottend lachje zijn hoofd schudde.

Het aanmatigende geluid werkte Jac op de zenuwen. Voor hem was dit – dit allemaal – niet om te lachen. ‘Geef me een paar maanden en ik bewijs je dat de boomgaarden winstgevend zijn.’

Colliver knikte en hield zijn hoofd even scheef. ‘Oké, bewijs dat deze boomgaarden hier winstgevend kunnen zijn. Dan, en alleen dan, zal ik erover nadenken of ik je bij wil staan en deze onderneming financieel wil ondersteunen – in ruil voor een deel van de winst, uiteraard.’

Colliver plukte nog een bloesem, bekeek die zorgvuldig, en gooide hem op de grond. Hij deed een stap achteruit en keek Jac over de brug van zijn dikke neus aan. ‘Kom vanavond eten. Ik weet dat mijn gezin je graag weer eens zou willen zien. En neem je tante mee. Mijn vrouw geniet altijd van haar gezelschap. Ik zal je – en dat projectje van je – met interesse volgen.’

Hij draaide zich om om te vertrekken, maar stopte toen nog even. Zijn mondhoek trilde. ‘Maar mochten jij en ik ooit samen zaken gaan doen, dan stel ik voor dat je wat aan je uiterlijk doet. Ik ga geen geld investeren in een man die eruitziet als een zwerver, ongeacht hoe serieus je bent.’

Jac grinnikte om de vriendelijke wending die het gesprek genomen had. De hele dag had hij zij aan zij met zijn werknemers gewerkt, met als resultaat dat zijn laarzen en hertenleren rijbroek onder de modderspatten zaten. Nee, hij zag er niet uit als een landheer, maar misschien wel als een man die er alles aan deed om zijn doelen te bereiken. ‘Ik kan nooit zomaar toekijken hoe anderen werken. Ik haat het om niets te doen.’

‘Je komt oprecht over, moet ik zeggen.’ Collivers mond vertrok zich tot een glimlach. Voorbij waren de praatjes over feiten en cijfers. ‘Je oom bracht altijd uren door in die tuin van hem, kon ook nooit stilzitten. Hij weigerde om iemand anders – zelfs

het personeel niet – de tuin te laten onderhouden.’

Zonder verder iets te zeggen leunde Colliver op zijn wandelstok en sjokte over het met bloemblaadjes bedekte pad terug naar Penwythe Hall.

Jac liet zijn hand over zijn linnen vest gaan en veegde wat gras weg dat eraan was blijven hangen. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij het vest uitgetrokken had, maar de eens zo fijne stof zat onder de donkere modder- en stofvlekken en zijn mouwen plakten aan zijn armen, die vochtig waren van het zweet.

Hij concentreerde zich weer, wreef even over de achterkant van zijn nek en bekeek de rij bomen. De geur van appelbloesem vermengde zich met die van de zee – een bedwelmende combinatie, die voelde als een botsing tussen het verleden en de toekomst. Hij richtte zijn blik op de diepblauwe hemel, speurend naar de schapenwolkjes, alsof het antwoord op zijn probleem daarin verborgen lag.

O ja, zijn plannen waren groots: boomgaarden. Hoognodige reparaties aan Penwythe Hall. Uitbreidingen richting het zuiden. Hij kon niet wachten om alles op zijn plek te laten vallen.

Hij knielde en streek met zijn vingers over een stukje vochtige, net omgespitte aarde waarin een nieuwe boom geplant was, ter vervanging van de boom die doodgegaan was. Hij pakte een handjevol op en liet de aarde door zijn vingers glijden, voordat hij zich weer in zijn volle lengte oprichtte. De teerling was geworpen en elke laatste cent die hij bezat was in deze boomgaarden gestoken.

Met hernieuwde vastberadenheid liep hij terug naar de weg. Er was werk aan de winkel, en niet zo weinig ook. En nu was er nog minder ruimte voor fouten. Er was geen weg terug.

3

Aanhoudende regen sloeg tegen de hoge glas-in-loodramen van de studeerkamer en Delia trok de zwarte rouwsjaal nog iets dichtër om haar schouders tegen de bittere kou. Ze voelde een hoofdpijn opkomen en drukte de rug van haar hand tegen haar lippen om een geeuw te onderdrukken.

Noch zij, noch iemand anders op Easten Park had ook maar een oog dichtgedaan sinds meneer Tretheweys dood twee dagen eerder. Zelfs nu ze uitgeput dreigde te raken, rechtte ze haar schouders. Haar verdrietige beschermelingen hadden er recht op te weten wat er de komende dagen zou gaan gebeuren.

Naast haar zat meneer Simon in de oorfauteuil. Zijn voet tikte een regelmatig ritme tegen de stoelpoot en met zijn elleboog leunde hij zwaar op de armleuning, terwijl hij naar een onbestemd punt op de muur staarde. Zijn gladgeschoren kaak stond strak. De glinstering die normaal in zijn donkerbruine ogen schitterde was afwezig.

Het plotselinge opengaan van de deur deed hen allebei opschrikken.

Meneer Steerhead stormde naar binnen, vergezeld van de scherpe geuren van cognac en tabak. Zijn gekreukte witte das hing los en zijn haar, waarvan de kleur ergens tussen bruin en grijs in zat, stond alle kanten op. Als vaste gast van Easten House voelde hij zich helemaal thuis in de kamer en met een plof liet hij zich in de stoel van de overleden meneer Trethewey achter het bureau vallen.

‘Die begrafenisondernemer is een inhalige rat.’ Meneer Steerhead wees naar hen terwijl hij tussen opeengeklemd tanden

door sprak, zijn wijsvinger accentueerde elke lettergreep. ‘Als hij denkt dat hij ons verdriet kan misbruiken om ook maar een cent meer te krijgen dan wat we overeengekomen waren, dan heeft hij het goed mis.’

Mopperend richtte meneer Steerhead zijn aandacht op het bureau, waar hij vertwijfeld een stapel papieren begon door te bladeren, alsof hij op zoek was naar iets heel belangrijks. ‘Wanneer er een andere begrafenisondernemer in de buurt was, dan zou ik deze zo het terrein afschoppen. Echt waar.’

Delia en meneer Simon keken elkaar even aan.

Bij gebrek aan andere familieleden in de buurt had meneer Steerhead de organisatie van meneer Tretheweys begrafenis op zich genomen – een taak die de man duidelijk verafschuwde.

Delia negeerde zijn luide gesputter en boog zich naar voren, vastbesloten om zich nuttig te maken. ‘Is de begrafenis al geregeld?’

‘De begrafenis?’ Meneer Steerhead keek met een ruk op en liet zijn handen rusten, bijna alsof hij vergeten was dat ze er ook nog was. ‘De begrafenis is overmorgen. Uiteraard had ik liever tot zondag gewacht, maar de kist is gekocht, de koets en de paarden zijn geregeld en de lijkdragers zijn op de hoogte gesteld. Ik zie dus geen reden voor uitstel, zeker ook niet gezien het verdriet van de kinderen. Meneer Trethewey had maar weinig kennissen in de buurt en zijn zakenpartners zullen niet helemaal vanuit Londen hierheen willen komen, vooral niet met dit vreselijke weer. Die afschuwelijke regen heeft de wegen vrijwel onbegaanbaar gemaakt.’

Na deze spraakwaterval was het plotseling weer stil. Meneer Steerhead nam zijn draadbrilletje van de brug van zijn haviksneus en wreef even met zijn magere vingers over zijn voorhoofd. ‘Het is heel naar om op deze manier een begrafenis voor een vriend te moeten regelen.’

Delia streek de zwarte mousseline van haar rok glad en negeerde de knoop in haar maag. Ze kende de emotie – dat bedrukkende gevoel van verlies en angst, van verdriet en gevoel-

loosheid. Ze probeerde de ongewenste gedachten te negeren. ‘Komt meneer Jac Trethewey ook?’

Meneer Steerhead haalde zijn hoekige schouders op. ‘Ik heb hem geschreven, maar betwijfel of hij de brief ontvangen heeft. En de broers stonden toch al niet op zulke goede voet met elkaar. Ik denk dan ook niet dat hij blij zal zijn met meneer Tretheweys beslissing om de kinderen naar Penwythe Hall te sturen.’

Delia liet haar schouders hangen. Ze had gehoopt dat de kinderen hun oom al een keer zouden kunnen zien, voordat ze naar Cornwall af zouden reizen, al was het alleen maar om ze wat gerust te stellen.

Maar het zat er niet in.

Meneer Steerhead schraapte zijn keel. ‘De jongedames zullen uiteraard niet bij de begrafenis aanwezig zijn, maar voor de jongens heeft de begrafenisondernemer nieuwe zwarte jassen en handschoenen geregeld. Dat is tenminste iets wat die wezel goed gedaan heeft. Als u met hem zou kunnen spreken en ervoor zou kunnen zorgen dat de jongens er klaar voor zijn, meneer Simon?’

Meneer Simon knikte.

‘Ondertussen moet u er samen voor zorgen dat de kinderen voorbereid zijn op het vertrek naar Penwythe, de ochtend na de begrafenis.’

‘De ochtend erna?’ Meteen zat Delia weer rechtop. ‘Zo snel al? Is het niet wat wreed om hen al zo snel uit hun vertrouwde omgeving te halen?’

‘Integendeel.’ Afwezig haalde meneer Steerhead zijn zakhorloge uit zijn vest, klapte het open, tuurde er even naar terwijl hij het in het licht hield, en sloeg het toen weer dicht. ‘Hoe sneller ze aan hun nieuwe omgeving wennen, hoe beter. Bovendien had ik het geluk om een nieuwe huurder voor Easten Park te vinden, maar die wil er wel meteen in. Een dergelijke regeling zorgt voor inkomsten, wat altijd welkom is in tijden als deze. U hoeft enkel te pakken wat de kinderen de eerste paar weken nodig zullen hebben. Het personeel blijft hier om alle overige

spullen in te pakken en op te sturen.’

Delia’s hoofd tolde van alle details die ze zojuist te horen gekregen had.

Inkomsten? Maakte hij zich nu echt druk om inkomsten op een moment als dit?

Ze opende haar mond om iets te zeggen, maar meneer Steerhead pakte een map uit de bovenste lade van het bureau, haalde er twee grote enveloppen uit en gaf er één aan haar en één aan meneer Simon.

Zonder op verdere instructies te wachten nam meneer Simon de envelop aan en opende die. Nieuwsgierig hief Delia haar hoofd om over zijn arm mee te kijken. In de envelop zaten bankbiljetten. Meneer Simons ogen werden groot. ‘Wat is dit?’

‘Meneer Trethewey heeft me opgedragen deze aan jullie te geven. Hij zag het als een premie voor jullie, zodat jullie je belofte na zouden komen om de kinderen naar Penwythe te begeleiden. Hij was bang dat jullie anders niet zo ver zouden willen reizen.’

Meneer Simon schraapte zijn keel en wierp Delia een steelse blik toe.

Die opende haar envelop niet, maar legde hem op haar schoot en leunde naar voren, verlangend naar zo veel mogelijk informatie als ze maar kon krijgen. ‘Wat kunt u ons vertellen over Penwythe Hall, meneer Steerhead?’

Hij zette zijn ellebogen op de armleuningen van zijn stoel en vouwde zijn handen voor zijn buik. ‘Penwythe Hall is een landgoed aan de noordkust van Cornwall, dicht bij zee en ten noorden van de heidelanden. Het bestaat al behoorlijk lang – honderden jaren al, volgens mij – maar helaas is het de afgelopen decennia nogal in verval geraakt.’

‘U bent er dus geweest?’ vroeg Delia.

‘Ah, ja.’ Hij hief zijn puntige kin. ‘Een paar keer. Er was ooit sprake van dat onze meneer Trethewey het landgoed zou erven, waardoor ik hem er verschillende keren naartoe begeleid heb ter voorbereiding.’

‘Dat herinner ik me nog.’ Meneer Simon veegde een ver dwaald pluusje van zijn broek, alsof hij maar half luisterde. ‘Voor zover ik weet zorgde dat toen voor nogal wat opwinding.’

‘Klopt.’ Meneer Steerhead wendde zich weer tot Delia.

‘Dit was allemaal voordat u hier arriveerde, maar meneer Simon was er al. Meneer Trethewey en zijn broer, Jac, zijn na de dood van hun ouders opgevoed door hun oom, William Angrove, op Penwythe Hall. Toen hun oom overleed, was de algehele verwachting dat hij het landgoed en alles wat daarbij hoorde aan Randall zou nalaten. Maar toen het testament voorgelezen werd, bleek dat meneer Angrove alles had nagelaten aan Jac, de jongere broer. Wat uiteindelijk voor een breuk tussen die twee gezorgd heeft.’

Delia fronste haar voorhoofd. ‘Maar stond het meneer Angrove dan niet vrij om het landgoed na te laten aan wie hij maar wilde?’

‘Jawel, maar jarenlang had meneer Angrove Randall beloofd dat hij het zou erven. En Randall was al bezig met het oprichten van zijn zaak, zodat het landgoed een financieel zekere toekomst te wachten stond. Uiteindelijk mocht het dus echter niet zo zijn. Randall was ervan overtuigd dat Jac hun oom op het laatste moment overgehaald had om het testament aan te passen. Beschuldigingen die zijn broer uiteraard ontkende. Voor zover ik weet hebben ze na het voorlezen van het testament nooit meer met elkaar gesproken.’

Meneer Simon schoof wat heen en weer in zijn stoel, alsof hij eindelijk geboeid was. ‘Maar als de verhouding tussen hen zo slecht was, waarom heeft meneer Trethewey hem dan aangewezen als voogd?’

Meneer Steerhead stond op, liep naar de bijzettafel en pakte de karaf met cognac. ‘Mevrouw Tretheweys zuster, mevrouw Lambourne, is een geweldige vrouw, maar haar echtgenoot heeft nogal dubieuze investeringen gedaan, met name de laatste tijd. Randall was een rijk man en dus zijn zijn kinderen het nu ook. Liam in elk geval. En van jonge mensen in een dergelijke

positie wordt maar al te graag misbruik gemaakt.’

‘Dacht hij dat mevrouw Lambourne dat zou doen?’

‘Niet zozeer mevrouw Lambourne, maar wel haar echtgenoot. Volgens Randall was Jac het minste van twee kwaden. Hij ging zelfs zover dat hij het fonds aanpaste, zodat Jac niet bij het kapitaal van de kinderen zou kunnen. Hij zal een jaarlijks inkomen krijgen, waarmee hij de benodigdheden en andere zaken voor de kinderen kan betalen, maar zonder mijn toestemming en akkoord zal hij niet aan de bruidsschat van de meisjes en Liams kapitaal kunnen komen.’

Hun aandacht werd getrokken door rumoer in de gang en Delia draaide zich om. De begrafenisondernemer, een lange pezige man met bleke ingevallen wangen, stond in de deuropening.

Meneer Steerheads gezicht liep rood aan, maar zijn blik liet de nieuwkomer geen moment los. ‘Ik moet gaan. Jullie zorgen ervoor dat de kinderen klaar zijn, zoals afgesproken.’ Even later had hij de kamer verlaten, de begrafenisondernemer volgde hem op de hielen – Delia en meneer Simon waren weer alleen.

Ze stond op en wilde de kamer al verlaten, maar de nieuwsgierige uitdrukking op meneer Simons gezicht deed haar stilstaan. ‘U ziet er voldaan uit.’

Hij boog zijn donkere hoofd wat opzij en tikte op de papieren in zijn hand. ‘Ik zou liegen als ik zou zeggen dat dit de verhuizing naar Cornwall niet wat makkelijker maakt. Het is tenslotte nogal een uithoek en ik kan niet zeggen dat ik zin heb om ernaartoe te gaan.’

Ze bekeek de zegel op haar envelop, maar opende hem nog steeds niet. De betekenis en bedoeling erachter drukte zwaar op haar. ‘Die arme meneer Trethewey. Hij wilde er alles aan doen om ervoor te zorgen dat er voor zijn kinderen gezorgd wordt en dat het ze goed gaat.’

‘Er was helemaal niks arms aan meneer Trethewey.’ Meneer Simons lippen krulden zich in wat alleen gezien kon worden als amusement. Hij stak de envelop in zijn jaszak en stond op, het wit van zijn ogen lichtte op in de kamer die donker was

door de bewolkte lucht buiten. ‘Hij wilde dat wij deden wat hij wilde. Niets meer en niets minder. Uiteindelijk willen we toch allemaal alleen maar onze toekomst zeker stellen en die van degenen van wie we houden. Of niet?’

Ze wist niet helemaal wat ze van zijn woorden moest denken.

Onder normale omstandigheden was meneer Simon een man die zich liet leiden door emotie en empathie, maar nu hadden zijn woorden een onverschillige ondertoon. Ze pakte haar zwarte rokken op en liep voor meneer Simon uit de koele, gelambriseerde gang in. ‘Tjonge, u klinkt als een opportunist.’

Hij grinnikte. ‘Ik heb nooit beweerd dat ik een heilige was, mevrouw Greythorne, maar een opportunist ben ik ook niet, eerder praktisch.’ Meneer Simon kwam naast haar lopen en samen liepen ze de brede gang door. Hij boog zijn hoofd wat naar haar toe, alsof hij haar in vertrouwen wilde nemen. ‘Geen van ons had deze nare situatie kunnen voorkomen. Het is triest, maar het is wat het is. Ik weet dat u zich zorgen maakt om hen, maar ze zijn niet de eerste kinderen die hun ouders verliezen. Ik verloor mijn vader toen ik nauwelijks ouder was dan Johnny, en uw ouders zijn ook allebei al overleden. We hebben het overleefd en ik durf wel te zeggen dat de ervaring ons allebei gevormd heeft. De kinderen moeten verder met hun leven, tot bloei komen, en wij zullen doen wat we kunnen om hen daarin te begeleiden.’

Zwijgend liepen ze een stukje verder, voordat ze via een smal gangetje in de grote hal uitkwamen. ‘Ik weet zeker dat het u goed zal gaan in Cornwall. U bent dan tenslotte weer in staat om uw familie te zien.’

Ze forceerde een glimlach en knikte, terwijl ze inwendig verstijfde bij de gedachte aan haar familie. Ja, haar zus en broer woonden nog altijd in het kleine dorpje niet ver van Penwythe Hall, maar het beeld van haar schoonmoeder – en de echo van haar harde waarschuwing – brandde nog het meest in haar herinnering.

‘Hoelang is het geleden dat u uw familie gezien heeft?’

‘Drie jaar.’

‘Kijk, dat moet dan toch enige troost bieden. Bovendien zullen we blijven samenwerken en wat mij betreft is dat nog de beste motivatie om te blijven.’

Delia voelde zich verwarmd door zijn woorden van solidariteit en zijn vriendelijke glimlach. Haar relatie met meneer Simon was gecompliceerd – soms begreep ze niet helemaal waar ze aan toe was. De ene keer was zijn houding koel en afstandelijk; maar dan verbeelde ze zich weer dat hun relatie zich kon ontwikkelen tot meer dan vriendschap alleen. Na jaren met hem samengewerkt te hebben had ze geleerd om zich aan te passen aan zijn wisselende stemmingen en emoties, maar op dit moment, onder deze omstandigheden, was ze dankbaar voor zijn vriendschap.

De meeste gouvernantes hadden niet de luxe een gelijke te hebben binnen het huishouden, zoals zij had met meneer Simon. Hoewel ze geen bediende was, stond ze ook niet op gelijke voet met de familie. Meneer Simon was de enige die zich in dezelfde positie bevond en die wetenschap zorgde toch voor een zekere troost en kameraadschap. En ondanks alles zou dat dus behouden blijven.

Ze ging wat langzamer lopen toen ze beneden langs de salon kwamen. De twee openslaande deuren stonden op een kier en ze zag de kist op een tafel liggen, met meneer Tretheweys lichaam erin opgebaard. Zwarte lakens bedekten de muren, de meubels en zelfs het raam, zodat ook het kleinste beetje grauwe middaglicht buitengesloten werd. Gouden kaarslicht flakkerde en danste in de donkere ruimte, waardoor de kamer tot leven leek te komen, in tegenstelling tot de werkelijkheid. De lange beroepswaker die ingehuurd was om bij het lichaam van meneer Trethewey te waken beende heen en weer achter de tafel, zijn voetstappen bonkend op de geboende vloer.

Delia rilde bij het zien van het tafereel en haastte zich naar meneer Simon, die zonder haar doorgelopen was. Zich niet bewust van wat zij zojuist gezien had, lachte hij even. ‘Dat wordt nog

wat. Zeven zielen die binnen enkele dagen op Penwythe Hall zullen neerstrijken. Ik ben benieuwd naar meneer Jacs reactie.’

‘Hij zal ons vast hartelijk onthalen. Volgens meneer Steerhead is Penwythe Hall behoorlijk groot. Bovendien weet ik zeker dat de overleden meneer Trethewey ervoor gezorgd heeft dat zijn broer er goed voor beloond wordt.’

‘U geeft de overledene nogal wat eer. U was hier niet toen de twee broers ruzie kregen. Goed, ik weet ook niet alle details, maar wel dat het geen aangename tijd was – dat kan ik met zekerheid zeggen.’

Ze liepen verder naar de tweede verdieping van Easten Park, waar de kinderkamer en het leslokaal zich bevonden. Bij de ingang van het leslokaal bleef meneer Simon even staan. ‘U ziet er nog steeds uit alsof u van slag bent.’ Hij gaf haar een plagerig zetje. ‘Niet zo somber kijken. U zegt zelf altijd tegen de kinderen dat ze op zoek moeten naar avontuur. Zie dit als een avontuur voor uzelf.’

Ze glimlachte en slikte de nare en angstige herinnering aan haar schoonfamilie weg, voordat ze verderliep. Misschien dat een avontuur precies was wat de kinderen nodig hadden, zij had enkel behoefte aan rust.

Ze wierp een blik op de envelop in haar hand. Er zat geld in, dat wist ze zonder hem te openen. Geld was altijd een stap richting zekerheid en droomde ze er niet van om ooit haar eigen school voor jongedames te openen? Ooit zou ze weer alleen zijn, op zoek naar haar plekje op de wereld.

Toch voelde het geld in deze envelop als bloedgeld – een laatste, wanhopige poging van een man om voor zijn kinderen te zorgen – en een onheilspellende rilling liep over haar rug.

Nog maar een paar jaar eerder was ze zelf getuige geweest van de vraag hoever een familie kon gaan om zichzelf te beschermen en nu balanceerde ze op de rand van die oude wereld. Wat had ze graag gewild dat hun reis hen nog verder noordwaarts geleid had, nog verder weg van haar verleden, in plaats van haar er linea recta naar terug te brengen.

Cornwall.

Het zat in haar bloed en ze vreesde dat ze er nooit aan zou kunnen ontsnappen.

Met een zucht stopte ze de envelop onder haar arm en liep verder naar haar kamer. Wat de toekomst zou brengen wist ze niet, maar ze zou tenminste niet alleen zijn.